

Proveďte korekturu textu v pdf (ideálně) pomocí nástrojů v Adobe Readeru. Kromě gramatických a typografických chyb věnujte pozornost i stylistice textu a jeho celkovému smyslu.

S Marcusem jsme pro Rhodes & Caine, s. r. o. pronajali kancelář v centru Manhattanu na Church street, jen kousek na sever od Leonard street. Ze svého loftu v Tribece jsme tam chodil pěšky, a když jsem se jednou ráno, v době kdy jsme začínali s přípravami na Bogovianův proces, coural se do práce, po dlouhé době jsem si vzpoměl na domov.

Sice jsem nikterak nelitoval toho, že jsem Juliette lhal o tom, kde a jak jsem vyrůstal, ale začínalo mi být jasné, že ona je víc než obyčejná přítelkyně, takže by možná měla znát pravdu. Svou minulost jsem skryl za oponu dobře promyšlených lží a tu jsem nikdy nezvedal

Juliette věřila, že jsem ztrávil dětství na cestách z jednoho evropského města do druhého, ale ve skutečnosti jsem vyrostl ve Vermontu. Nebyl jsem jedináček z rodiny obchodníka s uměním a vzdělané dámy, jak jsem tvrdil Juliette. Vychovával mě strejda Tommy a jeho žena Lee v chaosu jejich už tak přeplněného domu a rodiny. Když se mě neochotně ujaly, Lee právě čekala čtvrté dítě. Bylo mi teprve osm měsíců. Jak mi strýc celé dětství připomínal, nevzali si mě proto, že by mě měl rád, ale že měl rád svoji sestru. Matku soud uznal za neschopnou se o mně postarat a s biologickým otcem, který zmizel, jakmile jsem se narodil, se nikdy nevzali. Takže Tomy byl mou jedinou možností.

Vzpomínám si, že se matka občas v domě ukázala a vždycky o něco žádala, něco co by jí vynahradilo, jaký podle ní nespravedlivý osud ji potkal. Stěžovala si, že jí stát odebral jediné dítě, ale pokud mi bylo známo, nikdy se ani nepokusila dát se dohromady natolik, aby mě mohla dostat zpátky. Její návštěva pokaždé skončila tím, že Lee po matce chtěla, ať si mě buď vezme zpátky nebo na mě aspoň přispívá, načež matka propadla záchvatu sebelítosti a hysterie.

I když mě Tommy krmil a šatil a prosil své děti, aby mě přijali a chovali se ke mně jako ke členovi rodiny, všichni mě vnímali jako vetřelce. V jejich očích jsem byl zloděj, který jim krade jídlo z úst a zabírá čas a místo, které by jinak patřily jim.

Tommy mi nikdy nebyl opravdovým otcem a rozhodně ne vzorem. Byl to člověk, který chtěl jen přežít, nijak nevyčnívat, žít prostý život s vyhlídkou na prostu smrt, zanechat tu prosté tělo a stát se prostým duchem.

Apatíí tu byl prosycený vzduch a já se dusil. Celé dětství jsem cítil, že žiju v domě s cizinci, které neznám a oni neznají mně. Nezapadal jsem mezine. Neměli žádné přátele, názory ani ambice. Naproti tomu já jsem toužil po úspěchů. Chtěl jsem něco znamenat. Být vidět, být známý a

respektovaný. Cítil jsem se v tom domě takovou prázdnotou, že jsem prahнул po *čemkoli*, co by jí mohlo zaplnit. Nikdo ode mě nic nepožadoval, tak jsem sám od sebe začal žádat *všechno*.

Cílem života pro mě bylo stát se nejlepším. Ne druhým nejlepším, ne umístěným v první desítce. Tím *nejlepším*. Chtěl jsem mít ten nejlepší dům, nejlepší život a být nejlepší ve své profesi. Nic menšího mi nestačí. Chtěl jsem, aby mě *všichni* respektovali. To se stalo jediným mojim cílem. To byl můj způsob obrany. Budu nejlepší ve všem, co dělám, a všechno ostatní budu mít pod kontrolou. Když budu ten nejlepší, všichni mě budou uznávat a zbožňovat.

A Marcus byl ten pravý, kdo mě mohl dovézt do té zaslíbené země, kterou jsem hledal.

Byl neurvale bezohledný. Jeho touha vyniknout byla zřejmě neovladatelná a v jeho cestě na vrchol ho nemohlo nic zastavit. Nejen že byl nejlepším obhájcem v New York, obdivoval jsem i jeho osobní život. Narozdíl od většiny advokátů v trestní obhajobě si dokázal udržet reputaci a byl považován za člena společenské smetánky. Navštěvoval exkluzivní newyorské společenské události a byl žádaným hostem významných benefičních akcí a slavností..... Žil naplno, naplňoval své ambice a své výsadní postavení si plně zasloužil. Marcus byl přesně tou osobností, jejíž příklad jsem chtěl následovat.

Když jsem došel k domu, kde jsme měli kancelář, uviděl jsem v oknech svůj odraz a bylo mi jasné, že jsem připravený zaujmout své místo na vrcholu. Kdybych mohl jít v Markusových stopách, mohl bych mu být synem, kterého nikdy neměl a on by mi mohl být otcem, jakého jsem vždycky chtěl. Konečně bych našel místo, kam zapadám a svou ponižující minulost bych mohl nechat navždy za sebou.

Jak mile jsem dorazil do práce, Marcus mně pozval k sobě do kanceláře, abychom probrali Bogovianův případ. Předtím už jsme měly se Stuem Bogovianem dvě schůzky, kde jsme si vyslechly jeho verzi příběhu a začaly promýšlet, jakou taktiku zvolíme.

„Jsem rád, že tenhle případ povedeš Ty,“ řekl mi Marcus. „Moc se nám hodí, že je to sledovaná kauza, která dostane Tvoje jméno do novin.“

„Jsem na něj připravený, ale je to parchant, Marcusi. Bude to fuška, ukázat ho v dobrém světle.“ Urovnal jsme si před sebou poznámky, abych měl všechno pěkně uspořádaně.

„Nikdo netvrdí, že to není šmejd, a nebudeš to tvrdit ani Ty. Vlastně bude nejlepší, když *uznáš*, že je to šmejd. Tvůj jediný úkol bude ukázat, že ta holka lže. Pro prachy.“

„Ale její výpověď jasně podpořují všechny fyzické důkazy“, namítl jsem. Představa, že půjdu do procesu, který se nejspíš nedá neprohrát, mě moc nelákala. Ta stážistka běžela rovnou na okrsek a pověděla policii co se stalo. Výhrůžky, nabídky úplatku, zpronevěřené peníze, chybějící dokumenty sejfů, pohřešovaný detektiv– všechno to zapadalo do její verze příběhu.

„Taky to, ale zapadá do příběhu o ambiciózní dívce, která se chce pomstít svému šéfovi, že ji odmídl, Petere.“ Marcusův pohled prozrazoval zklamání, že nejsem bez váhání ochoten napadnout výpověď té holky.

„Chceš po mně, abych tvrdil, že lže?“

„Jasně že to budeš tvrdit.“ Naklonil se ke mě přes stůl a zavrčel na mě.

„Ale on je vinen. Měli bychom se snažit o zmírnění škod, dohodu, něco mimosoudního.“

„My na dohodu nepůjdeme, Petere. A jestli mi chceš říct, že se necháš ovládnout svědomím, tak se v tobě od začátku pletou. Nejsou to lidi, Petere. Jsou to případy. Případy, které musíme vyhrát, ne vyřešit mimosoudně. Jak si chceš vybudovat jméno, když se necháš řídit se svědomím?“

To poslední, o co jsem stál, bylo, aby Marcus začal pochybovat o našem partnerství. Myšlenky jsem na dohodu a prohru vyhnal si z hlavy. Chtěl jsem ho ujistit, že přibrat mě do podniku bylo správné rozhodnutí, a že moje svědomí nebude problém. Moje pozice v oboru ještě zdaleka nebyla pevná a teď, když jsem zakusil život o jakém jsem snil, byl jsem ochotný udělat skoro cokoli, abych se na cestě k němu udržel. V Bogovanově případě jsem dostal do ruk příšerné karty, ale potřeboval jsem na Marcuse zapůsobit a ten nepřijme nic horšího než výhru.

Zpočátku pro mě bylo těžké, když jsem měl vyvrátit důvěryhodnost svědkyně. Zřejmě to byla naprosto zcela spořádaná dívka, která jen byla někde, kde být neměla. Ale Marcus mi dokola připomíná, že naší prací není starat se o údajné oběti – to je na psychiatrech. Na nás je, abychom znali do detailu každý paragrafy, i pozpátku. Etika a osobní zásady nemají s trestní obhajobou nic společného. Musel jsem potlačit své vlastní přesvědčení. Vypěstovat si hroší kůži. Musel jsem rozvolnit své morální zásady a naučit se úplně novým způsobem využívat svůj rozený šarm. Skutečný Peter Caine se narodil teprve s kauzou Stua Bogoviana.

Ne že bych se nějak směnil, když jsem začal pracovat s Marcusem, spíš jsem zjišťoval, že některé mé vrozené dispozice jsou užitečnější než jiné, třeba sklon k necitlivému chování, dar sarkasmu nebo ignorování emocí. V právním světě kde jsme působili, nebylo místo pro laskavost a soucit a právě takové sklony mi Marcus pomáhal potlačit, aby mi nepřekáželi v kariéře.

Proto mi nabídl své partnerství, dokud jsem byl ještě tak mladý a ovlivnitelný. Proto si mě vzal stranou na té náborové akci na Kolumbijské. Proto poznal, že se stanu jeho kořistí.